

48 Ft

Népköltészetű ültetésűek, bensőséges líraisággal ötvözöttek Millei Ilona versei, ám ugyanakkor hirt adnak a vértelen áldozatokról is, akik „a századvég mocskában” hevernek. Örtük lázad a szelíd hangú költő, akinek fáj, hogy a remény a közel-múltban és a jelenben egyaránt a „kockakövek foglya” maradt. Ez az életkezés rejtezik a nemegyszer fájdalmas hangú sorokban:

*Mohos fa ágán
trónol a sárkány
árva hó szelén
kékítő lobogófény
Avarba bujnak
beléd hazódnak
Hallgat a lélek
mulik az élet*

MILLEI ILONA

Apró tüzek

VERSEK

Z-füzetek/57

MILLEI ILONA

Apró tüzek

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/57

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Millei Ilona

Népköltészeti ihletésűek, bensőséges líraisággal ötvözöttek Millei Ilona versei, ám ugyanakkor hírt adnak a vértelen áldozatokról is, akik „a századvég mocskában” hevernek. Őértük lázad a szelíd hangú költő, akinek fáj, hogy a remény a közelmúltban és a jelenben egyaránt a „kockakövek foglya” maradt. Ez az életérzés rejtezik a nemegyszer fájdalmas hangú sorokban:

*Mohos fa ágán
trónol a sárkány
árva kő szélén
kéklő lidércfény
Avarba bújnak
beléd hatolnak
Hallgat a lélek
múlik az élet*

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

A vándor

A vándor

Vándor vagyok, Uram! Nem tudok pihenni,
árva hajlékomban nem tudok nyugodni,
tűzd ki Hold-lámpásod, hogy utat mutasson,
szítsad Nap-máglyádat, meleget is adjon!

Hajnali harmatital szomjamat oltsad el,
édes gyümölcsökkel éhemet verjed el,
mikor örök vágyról a tücsök hegedül,
társat is adj, Uram, ne legyek egyedül!

Koldus vagyok, Uram! Üres a tarisznyám.
Zúgó szélviharban eloldom paripám,

villámok fényéből kovácsolom kardom,
vetést verő zápor kísér az utamon.

Adj lelkemnek erőt, hadd szálljak szabadon,
virágszirom legyen minden gondolatom,
csillagtűzzel áldj meg, mikor elindulok,
te tudod, ó, Uram, magam elől futok.

1981

Ha meghalok,

meghal velem az idő
objektíve és szubjektíve is.
Ez a létező nincs
megszűnik. Mert hiába
a sok-sok drága kincs,
megélt szerelem, agyamban
születő gondolatfüzér, esős napok,
virágszirom, törött tükör, képek,
szép volt-vasárnapok,
bogarak tánca, fénylő csillagok,
folyón fodrozódó holnap,
aranyként villanó jövő,
meghal velem objektíve
és szubjektíve is az egyetlen,
ami igazán enyém,
meghal velem az idő.
S hiába tűz, víz, s még sok-sok elem,
meghal velem, ami létezik,
ha már nem létezem.

1987

Nagyvárosban

Nagyvárosban az ember gyorsan él,
felkel, rohan, újra hazatér,
elalszik, felkel, és megint rohan,
gyorsított felvétel az élet. Roham,

harc, csata, háború, viadal,
csak győztes nincs, és nincsen diadal.
S napra nap elhalnak születő szavak ...

Nagyvárosban a lélek magára marad.

1985

Életem

Egyedi kísérlet.
Tanúja, emberszem
nagyítód, s a lélek,
nyugtalan,
mindig megújulni kész,
mint a hallgatag halak
titkával terhes
tengerfenék.

Ha közelről nézed,
vonít a fék,
csörömpöl az élet.

1986

Szomorú számvetés

Botnyi barna ág,
reméltem zöldellő varázst...
mint pöttöm, fűrges felhő,
mely jókedvében csillagok fölé nő,
mint szél, amely orkánná dagad,
úgy akartam élni.
Harminchat álmom elszaladt.

Ülök szobámban
a lámpafénybe zárva,
virágért lázad asztalomon
egy kicsorbult, szürke váza.

1986

Szültem

Szültem, ugyan, ki kéri számon,
hogy szörnyet-e, vagy gyereket?
Morzsolgatom lét-perceim.
Istenként mindent tehetek?

Ha sütkéreztem a langy melegben,
vagy arcomat lágy eső mossa,
csak formálom a múltó időt...
A teremtés ennyi volna?

1983

Perben

Nem kérek tőled sokat, Uram,
de, ha már adsz, két kezeddal adj,
ne küldj él hozzám korai halált,
konok tüdőbajt. Agyvérzés-koronát
ne adj jutalmul, mert megszülettem,
húsomba harapó rákot, szűkülő artériát
ne engedj hozzám, sem elbutulást.

Miért is perellek téged, Uram?
Hírt, pénzt, hatalmat, házat, szeretőt,
sikert, táncosat, magakelletőt,
napfényt, álmat, szétfoszló ködöt,
hosszú, hideg tél helyett forró nyarat,
csillagok tüzét, mit nem bánt a fagy,
mindezt hiába kérem tőled, Uram ...

Hogy érdemes élnem, bizonyosságot adj!

1987

Tűnődő gyász

Ugye, jól emlékszem, még a fény is gyászolt,
szürke permet mosta a téli temetőt,
feketén fenséges szörnyű koporsódat
vitte átkos autó, mint egy ősi jászolt.
Varjak kísérték csak Téged, az elmenőt.

Sárga kín mosdatta gyönyörű arcodat,
fehéren virágzott hajadon a nemlét,
harminc gazdag éved csillagok közé hullt.
Fekete varjak közt látom önmagammat,
a halottsiratót. Settenkedő emlék.

Lassan elfeledlek. Én voltam! Kiálts már!
Kinek sohasem volt, sohasem sirathat

barátot, szeretőt, apát, fiút, férjet.
Lobogó gyertyákat, temetői oltárt
hazudhat magának, saját szép halottat.

Ugye, jól emlékszem, nekem mind Te voltál...

1982

Visszatérés

Kövekből kirakott kopár út
végére jutottam.
Lábaimnál örvénylő a lét
és örök.
Kitárt karomban álmaim,
akikkel együtt repülök.
Mögöttem az eső, a szél, a víz, a Nap,
ember nélküli törvényről vallanak.
Őrzők állnak körülöttem, fénylő csillagok,
kövekből kirakott kopár út
végére jutottam. Visszafordulok.

1985

Új hét

Az ablakból nézem,
ébred a város.
Felzúg egy motor,
ajtó csapódik,
megáll a lift,
és szusszan egyet,
diadalt ül
a hétfő reggel.

1985

Helyzetjelentés

Helyzetjelentés

Eső szítál, az utca csupa permet.
A kevéske fényben őrt állnak
egy építkezés szeméthalmai,
talán a rendre várnak.
Kósza köd száll a város felett.

Késő őszi este vacog a macskaköveken,
letelepszik egy-egy kapualjban,
kelkáposzta-szag, rothadó penész közé,
megtörli kezét egy lucskos újságlapban,
és elmélázik a rendőri híreken.

Ezerkilencszáznyolcvannyolc. Ma ez Magyarország.
Csikorog a gyanú a villamossíneken.
Janus-arcú hatalom úrkodik felettünk,
szemünkben már ott ül a félelem,
tenyerünkéből szökik a szabadság.

Hol haptákban áll a korbács, nem kell a kenyér sem.
Hamisan izzik a vörös tűz parázsa.
Társakat keresünk jobb tavaszt remélve,
hisz szabadnak születünk erre a világra!
Gondolat, örködjél felettünk! Vigyázd utunkat, szerelem!

1988

Anno Domini 1988

Elvtársaim! Csak egy kis biztatást!
Hogy megérjük a régvárt olvadást,
csak annyit, hogy jól van, gyerünk,
csak annyit, ha maradunk, nyerünk!
Elvtársaim! Csak igaz szót!
Ha mégoly nyerset is, biztatót,
falat kenyérként arról, hogy nem vagyunk hiába,
hogy ne vágyódjunk innen Bergengóciába!
Nekünk nem mindegy, hová jutunk,
csak innen el. Mert már nem alkuszunk
hitre, bőrre, jogra, haragra, pénzre ...
Elvtársaim! Néhány jó szó kéne!

Vértélén áldozatok hevernek

A macskaköveken vértelen áldozatok
hevernek a századvég mocskában.
Kihányták lelküket.
Közöttük jársz, átléped őket.
Melenget az érzés: nem velük fekszel,
kockakő-jászoluk neked még nem otthonod.
Áldozatibárány-bőrükkel a boltba szaladsz,
s becseréled; kenyérré? Borra! Hisz feledni kell.
Kicsorbult, ordas eszmék lesnek rád a sarkon,
leütnének. S míg a koszos átjárókba igyekszel,
mocskot és búzt fúj a szél pofádba.
Már föl sem szisszensz, hogy nem ezt akartad!
Beállsz a sorba, s mélyen föl kavar,
ha harisnyádon megpattan a szem.
Lásd, így szegényedsz te is.
Ablakon át nézed, hogy hull hó helyett a pernye,
hogy lopakodik be szobádba. A lelkedbe.
Csend van. Lassan körülzár, leterít
az elárultak néma közönye.

Hang nem ér hozzád, s nincs kinek felelned.

1992

Angyalföld

Itt korom rakódik a házak falára,
nem méz-színű, színehagyott, sárga,
s a vörös is, látod, kifakult,
itt szemedbe nézve vigyorog a múlt.

Itt a remény kockakövek foglya,
szürke eget tükröz az olajos tócsa,
pénzsóvár a kéj, kincs a szerelem,
körülhatárolt véges a végtelen.

Itt a vágyak alattomban szállnak,
átkozódnak, akik messze vágnak.
Ha álom jár a macskaköveken,
fakó házak közt vár a türelem.

1987

Angyalföldi vasárnap

Csend sétál a macskaköveken,
finom szálakból új csodát terem
a ma. Nyár van, angyalföldi vasárnap.
Reggel tovább nyikorognak a vaságyak,
horkant egyet, és befelé fordul
a munkás. Asszonya sem mordul
a gyerekekre.
Helikopter zümmög a város
ünnepi kékbe öltözött egén,
a sarkon macskák marakodnak
egy fazékba került csirke belén.

1986

Epitáfium

Gyöngyvirág, fecskefű,
álmodó, gyönyörű,
cikázó, táncos szél,
borókás, fényes tél,
álom is, lángoló,
áramló, víg folyó,
az is volt, s emlékek,
éjszaka, hajnalpír...
Mi volt még?
Volt egyszer Csernobil.

1988

Apokalipszis

Először csak a virágok szirma hullt,
a sűrű ködben megszöktek a színek,
ég-kék lapult a látóhatárra,
szürkévé olvadt a mélyzöld liget.

Futott a víz, forrt és bugyborékkolt,
kén- és dögszaggal terhes levegő
kényszerült a lomha széllel tovább.
Dermedtté tette lelkünket az ónszívű idő.

Végül csak keselyűk maradtak,
sok horgas csőr, görbült karom,
taposták, tolták egymást, s tort ült

hullák szemén a győztes hatalom.

1987

Hommàge a Toynbee

A köd szűrte halvány derengésben a század
– rabolni kész, sunyi, gyilkos –
erőtlen, de befogja számat.
Mióta is? Évezredek óta
csattog a korbács, vagy hallik más nóta,
s ki-ki tudása, hite szerint,
mi kedvesebb neki, azt választja megint.
a romok közt, a véráztatta földből
hányszor született a régi anyaölből
újjá mindaz, mi évezredek óta emberi,
a tudás, a jóság, a szépség, mennybeli
ígéret – s aztán újra korbács ...
De egy civilizáció sem kerülte el sorsát:
született és meghalt. Így megy réges-régen.
Így volt mindig, s így lesz időben és térben,
s majd eljönnek siratni egy új rend fiai
mindazt, mi szép volt itt, égi, európai.

1986

Remény

Kóróvá száradt a sok szép virág,
álmaink bokrán rozsdás üzenet,
felhők mögé szédült a Hold,
nem zeng már dal. Mennybeli
ígéret nem rejtőzik a füzek ágaiba.
Őszül. Ridegen lépked vascsizmáiban
a sötét és kíméletlen hideg.
Jéggé fagyott könnye betemeti
majd fogcsikorgatásunk s a jajszót.
Nem halljuk a cinegék énekét sem,
nem repülhetünk elérhetetlen magasokba.
De készül már egy új év
ott fenn, a Havasokban! S a farkasok
az első kibomló zöld levéltől
vonítva menekülnek sötét odúikba.
Csak addig kibírni!
Daccal és keményen. Ráncokba börtönzött
arccal. Hogy zokogásunk majd zenéljen,

hogy láthassuk: újra itt a tavasz,
s aztán a nyár! S túl e szép reményen
a kóróvá száradt sok szép virág
hirdesse azt is: szép a világ!

1990

Évszakok közt járva

Rejtelmes éjszaka

Fák ága közt csillag bujkál,
levél rejti. Harmat szitál.
Kék álomköd-palotában
egy lélek száll szélruhában.

Sápadt fényét a Hold fonja,
ezüsthálót vet a tóra,
vítükreben mereng másán ...
sámándobján dobol a sámán.

1987

Májusi este

Tavaszi hóhullás ez,
a nyárfa röpíti pelyhét,
gesztenye virágja villan,
még alig nyílt,
de már viseli őszi terhét.

Á cinkos ég – gondos szerető –
puhán öleli a várost, betakarja,
újhold kél, ezüstös fényű
lengé fátyolét
a házak fölé dísznek akasztja.

A májusi este őriz bennünket.
Érzem, a lelkem lelkedtől viselős,
nincsen árnyék, halál, gonoszság,
nem félek én sem.
Áldott a világ. Ma minden ismerős.

1988

Zebegény, július

Kamaszfüttyével fölriaszt a reggel,
darázs strázsálja a bezárt ablakot,
lepattogzik a július zománca,
ahogy egy mozdony fékje fölsikolt.
Bujkál a csend, nyújtózik a napfény,
a fák lombján a gyöngyös ragyogás
fölszárad. Gyerek-örömmé válik,
megszelídül az eresz alatti fecskecsipogás.
Állok a fényben, önfeledten
bámulom az ezüstité olvadó Dunát,
fűzfa-katedrális magányába rejtve
hallgatom a tücskök egyhangú bánatát.

Augusztus

Elénk omlanak égi vásznak,
oldódik kékjük,
hogyan patakká, úttá váljon.
Elénk térdel a nyár is.
Zöld ragyogása itt még szüntelen,
nem törte meg a napok rohanása.
Oltárán kutya tej, kankalin.
Megcsendül a harangvirág.
Göcsörtös fák ága simítja arcodat,
gombák köszöntenek levett kalappal,
jöttödre vár a madarak serege,
te vagy a nyár hercege!
Üdvözöld őket, így az árnyak
nem temethetik be ezt a pillanatot.
Látod, elénk omlanak a vásznak,

látod, így válik bennem ünneppé –
ha látlak.

1988

Szeptember

Fáradttá vált a Nap ragyogása,
olajos festékek jönnek új napok,
hajnali párát festenek a tájra,
magukra öltik az álmos csillagok.

Készül az ősz rozsdás támadásra,
sírva menekülnek már az angyalok.

1989

Október, ősz

Már piros bogyók hullnak a földre,
a fák levelében rozsdaspirál,
megbámulnák az éjjelek sorra,
s reggel a földön a fagy szalutál.

A Nap felizzik újra fehérre,
még fel-feltámad a hajnali szél,
de ébred már a jég fuvolása,
s hadrendet sorakoztat a tél.

1984

Őszi dal

Mohos fa ágán
trónol a sárkány
árva kő szélén
kéklő lidércfény

Avarba bújnak
beléd hatolnak
Hallgat a lélek
múlik az élet

1989

November

Sárrá töpped a hó.
(A kora-téli hideg
elborít.) Nem lágy takaró.
Barna fák az alkonyi égen
estét rajzolnak. A düh sötéten
villan néhány megmaradt levélen.
Élnének még. Szárak libegve-kapkodva
az álmodni készülő ághoz tapadna, de rohamra
kél az északi szél. Sodorja
az ágról a fáradt levelet;
sárban fekszik a nyár-éjek fodra.
így szállong az idő is ébredő tudatunkban.
Kapnánk mi is kapaszkodó után,
lázasan szárnyal agyunkban
az értelem és érzés. Szorítanánk markunkba,
így ejtve foglyul a végtelent.
A Földön köszöntenénk az idegent
jó szóval, bársonyos, meleg mosollyal,
hogy boldognak lássa, ami emberi,
míg odakünn a kora-tél szelét felfogja
a hideggel dacoló, töretlen tengeri.

1990

Tél

Csábít a Nap. Játékot játszik,
a jég fölszikkázik,
míg az ablakra fagy.

Kemény a tél. Az óvatos holló
betér a városba. Libben a porhó,
ahogy szárnyával fölveri.

S szállnak az apró hópihék,
ezernyi szín, ezüst, sárga, kék,
arany, vörös, fehér. Csodaszép

álom, csipkébe fagyott fa, bokor.
Szépség s magány együtt kóborol
a Szigeten, míg az égre feszíti

barkát bontó vágyát titkon valaki.

1987

Pogány ima

Pogány ima

Tűz, éhes lángokkal ékes,
amikor fázom, égess csak, égess,
víz, édes kortyokkal ízes,
szomjúságomban testeddel éltess,
vulkán, lusta lávától, terhes,
boldogságomban szoborrá dermessz,
Föld, te örök, idő, te végtelen,
mikor magam vagyok, vigadjatok velem,
lassú táncot járunk fénylő alkonyon,
tündökölj, élet! Tiéd a hatalom!

1990

Törvény

Ködből lettem, köddé válok,
lábam előtt víg bohócok,
utánam szép, komoly talár
redőibe bűvó halál integet.

1989

Szólt a bohóc

Talán a Semmi – mondta a bohóc –,
Talán a Minden.
Arra születél, hogy e mindennapi
dilemma fölemésszen,
harcaid kontúrját arcodra
vési az idő,
ne légy tanácstalan,

ágyúval ember nemcsak verébre lő.

1990

Mi kéne még?

Mi ez a dekadencia?
Mi ez a dekadens hang?
Az elvtársnőnek mi baja?
Van mit ennie, van hol aludnia,
van mit felvennie,
van elvtársa, és van szeretője.
Mi kéne még?!
Ha ez minden világok legjobbika,

mi ez a fránya dekadencia?!

1987

Nincs félelem?

Z. T.-nek

Nincs félelem?
Szmog-ízesítésű telünk
csordultig tölti pofánkat,
ködből gyúrt gombócot nyelünk.

Nincs félelem?
Gomolygó füst a vásznunk,
ég-kéknek kívánja szemünk;
szürke festmények előtt hajbókolunk.

Nincs félelem?
A semmit öleli éjjel kitárt karunk,
hazug szavakkal szerelmet hirdetünk;
sárból gyúrt gólemek vagyunk.

Nincs félelem?
Néha, hitelbe lelket kapunk:
– Ki nehezen gyarapszik, fösvény marad –
Kölcsön-illúziókért eladjuk saját magunk.
Nincs félelem?

1989

Asszonyok

A késő esti nyugalomban
bölc s asszonyok
fészket vetnek, puha ágyat.
Szolgálnak a vállalt világnak.
Körmükről a lakkot,
szemükből a fényt,
méhükből a vért
az idő kimossa.
Elmondhatják, égtek,
alkudtak, s ha kértek,
alázkodtak porba, mocsokba.

Éjszakánként néha féltek.

1979

Abortusz

Csak néztük őket.
Szánk sarkában
undorral vegyült
szánalom.
Csak néztük őket,
a parányi embriók maradéka,
nedves-ragacsos massa,
atomok fertelmes halmaza
araszolt a fényre.
Kezünket széttártuk,
sunnyin felbámultunk az égre,
míg a kórházi tál alján
összegyűlt a
meg nem születettek vére.

1979

Rondo

Üveg csörren, üt az óra,
harang cseng-bong virradóra.
Táncoslábú legénykének,
hoppla-hopp,
muzsika szól, száll az ének.

Készülődnek karácsonyra,
varázslatos disznótorra.
Kényes-fényes leánykának,
hoppla-hopp,
szép legények táncot járnak.

Sürög-forog mind, ki élő,
vendégnek a Nap is eljő.
Sok szomorú szeretőknek,
hoppla-hopp,
a csillagok beköszönnek.

Mikor elmúlik az ünnep,
sebbel távozik a jókedv.
Állva egy sem marad ott,
hoppla-hopp,
lesz belőlük szép halott.

1993

A szerelem táltosa

A szerelem táltosa

Paripám, paripám, táltos paripám,
lombokat csókoló gyönyörű paripám!

Hajam szála fodrozódik,
köldököm íve világít,
combom szorítása csillagok botlása,
szerelmem tűzcsóva, háborúk romlása.

Paripám, paripám, táltos paripám,
hegyeket csókoló gyönyörű paripám!

Körmöm félholdjának fehér fénye,
szemem sugarának éjszín sötétsége,
fogam csattogása asszonyi kegyelem,

téged szolgál híven, szigorú szerelem.

Paripám, paripám, táltos paripám,
felleget csókoló gyönyörű paripám!

1977

Simogatás

Kezed a nyakamat
szemed az arcomat
szemem a kezedet
kezem a testedet

Ajkam az ajkadat
ajkad az ajkamat
szíved a szívemet
lelkem a lelkedet

1989

Az örök éhség

A Napé is voltam,
olykor meg a Holdé,
ha szépen szólított,
a fénylő csillagé ...

A szarvasfiú állt ott,
lábán ezüst patkót
viselt, szarván csillagot,
szőrén millió gyémánt ragyogott...

ő csupán jóízű szénáról álmodott.

1976

A bábu

Jázminvirág szelídségem,
urak, asszonyságok,
megcsúfolt a szörnyű télen,
urak, asszonyságok.

Szerelemre, hej, gyulladtam,
urak, asszonyságok,
szerelemre nem találtam,
urak, asszonyságok.

Kerüljetek már ezentúl,
urak, asszonyságok,
bábu leszek innen és túl,
urak, asszonyságok.

Minden könny, mi értem hullik,
urak, asszonyságok,
jázminbokorra növekszik,
urak, asszonyságok.

Jázminbokorból csillag lesz,
urak, asszonyságok,
szép szívemből meg vasszög lesz,
urak, asszonyságok.

Felsötétlik majd az éjjel,
urak, asszonyságok,
a csillagot kiszögelik,
urak, asszonyságok.

1990

Fohász

Kényszerű magány ... Pink Floydba zárva.
Add meg, Uram, hogy megtehessem
a lehetlent, s tedd lehetségessé, hogy
szeressem magam az ő szeretetében,
megpihenhessek tenyere fészkében.
Világa határait ne védje sorompó,
lelkében kicsinyke mag lehessen, s a hó
ne temesse be szép szívét soha,
Uram, engedd, hogy lehessen asszonya,
nászunktól pusztuljon a gonosz,
s világra szülessen a Jó.

1990

Igéző

Lépeget a hűvös este,
rátelepszik fára, fűre,
ül a házak ablakára,
szerelemre és magányra.

Regős ének, sámán dobja,
élő köti, halott oldja.

Kérem én a fényes Holdat,
minden élőt, minden holtat,
vezessen el téged hozzám
harmat gyöngyén, csillag porán.

Regős ének, sámán dobja,
élő köti, halott oldja.

Hogyha megjössz, megérkezzél,
tőlem semmit ne kérdezzél,
szemünk, kezünk találkozzon,
szerelmünk az égre szálljon.

Regős ének, sámán dobja,
élő köti, halott oldja.

1989

Ringass

Beteg vagyok. Nem látod? Ápolj!
Kérdezd meg: Ennél-e?
Kérdezd meg: Nem fázol?
Ringass és csitítgass, énekelj, mesélj,
szeress, hogy szerethesselek,
s én feloldozlak. Ne félj.

1989

Szakítás

Úgy hagytál ott,
mint aki jóllakott,
s fél karéj kenyérét
az asztalon felejtí.
Arcod betölti még a várost,
utcákat, tereket,
hangod elnyomja

az autók zaját.

Lelkem még lelkeddel teli.
Nézem az üres ablakokat,
s az ásító csendben
nem vár rám senki.

1989

Karácsony, nélküled

Zöld gyertyáit
a fenyőerdő édig emeli,
csak a tobozok világítanak.
Fehér pihékből a tél
fészket rak a fagynak,
megbújnak az árva madarak,
elrejtőznek előlem az őzek.
Te is elmaradtál, hiába hívtalak ...
Kövekké váltak mosolyok, könnyek,
csak a hó hullik homlokomra,
Angyal nélkül múlik az Ünnepe.

1988

Búcsúzó

Hol van a kő, a szikrázó szobor,
hol van az emlék, merre bandukol,
hol van a parázna, nyáréji varázs,
hol van a tűz, a vulkánrobbanás?

Hol vagyunk mi, hol van mosolyod,
hol van a kép, melyen majszolod
a föld adta bohócsipkás epret,
hol vagyunk mi ketten ... az egyek?

Hol van az érzés, amely különválaszt
kettőnket, s millió kortársat,
hol van a titok, az ősi rejtelem,
jaj, merre jár, hol van, hol a szerelem?

1989

Szerelem

Lennék fűszál, mely lábadhoz hajol,
lennék szellő, mely mindig átkarol,
lennék fény, amely neked világít,
lennek álom, csókolnám szempilláid,
lennék a csend, és lennék áhítat,
lennék a szerelem, mely mindent átítat,
lennék társad, lennék asszonyod ...

lennék semmivé, hogyha akarod.

1989

Ősz

Apró tüzek fellobbannak,
búcsút intenek a Napnak.
Elhamvadt, lásd, ez a nyár is.
Mosolyunkból gyöngykaláris
nem fonódik alkonyára.
Mint tündérkönny hull a pára.

Alkonyaikor oly tétován
tűnik a fény. Bújjál hozzám!
Bársonyleplét majd az este
ráteríti szerelmünkre.
S mint tél előtt az első hótól,
megborzongunk minden csóktól.

1993

Szilánkok

Télen

Ki vagyok én, ki az, ki engem megítél?
Karjába szorít, foglyul ejt a tél,
s túl a hóesés táncos rácsain
lengenek szikrázón színes álmaim.

Itthon

Magyarnak születtem, s ha meghalok, magyarként halok.

Tudom, ha felszállnak az égre éji csillagok,
e fénytérkép mutatja, itthon vagyok.

Szegény hazám

Szegény hazám

Szegény hazám, te nagyhatalmak rongya,
szürke szegénység, s por járja útjaid.
Fakó mezőiden lábom halt a búza,
szél fújta árva, megégett magjait.

Szegény hazám, te nagyhatalmak rongya,
ami élt, megölte pökhendi, úri gőg.
Gerincünk megtörve. Sárba taposva
vágyaink rejtik a síró temetők.

Szegény hazám, te nagyhatalmak rongya,
az nem lehet, hogy mindig így maradjon!
Nem szolganép ez, urainak rabja,
megérdemli, hogy vessen és arasson!

Megszenvetük a jelent és a múltat.
Sokmillióan várunk új tavaszra,
hogy tetemre hívjunk minden élőt s holtat!
Szegény hazám, te nagyhatalmak rongya.

1993

Készült 500 példányban

**Ez a
104
példány**

ISBN 963 450 520 1
ISSN 0866 – 4420

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

940084 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató

Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd utca 5., V. Mérleg utca 6.,
VI. Andrásy út 45., VII. Rákóczi út 14-16., XIII. Szent István krt. 26.,
XIII. Váci út 19. szám alatti budapesti könyvesboltokban.
